

23. helluntain jälkeinen viikko, keskiviikko

Päivän epistola

(1. Tess. 2: 1 – 8)

”Veljet, tiedättehän, ettei käyntimme teidän luonanne ollut turha. Vaikka meitä oli Filippissä loukattu ja pahoinpidelty, niin kuin tiedätte, Jumala antoi meille rohkeuden julistaa teille sanomaansa ankaran vastustuksen keskelläkin. Meidän saarnamme ei ole peräisin harha-ajatuksista, ei epäpuhtaasta mielestä, eikä vilpillisistä aikeista. Koska Jumala on katsonut meidät kelpoiksi julistamaan evankeliumia, me emme puhuessamme pyri olemaan mieliksi ihmisille vaan Jumalalle, joka tutkii sydämemme. Emme ole koskaan puhuneet mielistelevin sanoin, sen te tiedätte; emme ole salaa ajaneet omia etujamme, siitä Jumala on todistajamme. Emme ole yrittäneet saada kunniaa ihmisiltä, emme teiltä emmekä muilta, vaikka Kristuksen apostoleina olisimme voineet vaatia itsellemme arvonantoa. Ollessamme teidän luonamme olimme lempeitä kuin lapsiaan hoivaava äiti. Rakastimme teitä niin hellästi, että olimme valmiit antamaan teille Jumalan evankeliumin lisäksi oman itsemmekin; niin rakkaiksi te olitte meille tulleet.”

Ensin Paavali toteaa, että hänen käyntinsä Tessalonikassa oli hedelmällinen, siitä voivat myös tessalonikalaiset itse todistaa. Filippissä he olivat joutuneet piestyiksi ja vankilaan (Ap.t. 16: 19 – 40) ja tämän takia siirtyivät Tessalonikaan. Ulkonaiset olosuhteet eivät kuitenkaan voineet estää Paavalin julistustyötä, sillä evankeliumin voima on Jumalassa (1. Tess. 1: 5). ”Ankara vastustus” voi olla urheiluun liittyvä ilmaisutapa, joita Paavali käytti omissa kirjoituksissaan (1. Kor. 9: 24 – 27). Mallin tällaiseen kirjoittamiseen Paavali on voinut saada stoalaisilta tai kyynikolaisilta filosofeilta, jotka vertasivat filosofista tulkintaa gladiaattorin taisteluun. Rohkeus julistaa on myös osa kreikkalaista puhetaitoa, kyseessä on vapaus puhua demokraattisissa kokouksissa. Uudessa testamentissa se yhdistyy profeettojen pelkäämättömyyteen ja on esimerkki kristityille (vrt. Ap.t. 4: 29 – 31; Room. 1: 16).

”Meidän saarnamme” on vanhemmassa käännöksessä ”kehotuspuhe” (vrt. Ap.t 2: 40). Se voi viitata myös lohdutukseen (Jes. 40: 1). Paavali toteaa, että hänen opetuksensa on väärentämätöntä. Käyttäessään tässä yhteydessä kreikkalaisten filosofien kieltä hän vertaa epäsuorasti opetustaan kreikkalaisten filosofien opetuksiin. Paavali pyrkii osoittamaan, että hän ja hänen apulaisensa ovat Jumalan luotettuja apulaisia. Tämä näkyy siinä, että he eivät mielistele ihmisiä, vaan ovat uskollisia Jumalalle. ”Joka tutkii sydämemme” löytyy myös profeetta Jeremiaalta (Jer. 11: 20). Näin apostolin tehtävä tulee verratuksi Raamatun profeetan tehtävään.

Tekstimme loppuosassa Paavali kuvailee, mitä apostolin pitää olla niille, joille hän julistaa evankeliumia. Hän ei ole mielistellyt tessalonikalaisia saadakseen itselleen taloudellista hyötyä (apostolilla oli kuitenkin oikeus saada toimeentulonsa työstään, vrt. 1. Kor. 9: 4 – 15). ”Emme ole yrittäneet saada kunniaa ihmisiltä” viittaa tässä yhteydessä todennäköisesti rahaan (vrt. 1. Tim. 5: 17). Jos kysymyksessä on arvostuksen saaminen muilta, niin opetus on, että kristittyjen ei tule mielistellä maailmaa, vaan Jumalaa.

”Kristuksen apostoleina” tarkoittaa tässä Paavalia, Silvanusta ja Timoteusta. Apostolien suhde tessalonikalaisiin oli tullut niin läheiseksi, että evankeliumin lisäksi he jakoivat oman itsensäkin eli olivat osallisia tessalonikalaisten elämässä. Tämä näkyy käytetyssä kielessä. ”Lapsiaan hoitava äiti” voitaisiin kääntää myös ”imettävä äiti, joka vaalii lapsiaan”. Tämä osoittaa suhteen laadun, apostolit eivät käyttäneet pakkovaltaa tessalonikalaisiin. Lähetystyöntekijän tulee kohdata kohteensa rakastavan äidin kaltaisena.

Päivän evankeliumi

(Luuk. 11: 9 – 13).

”Herra sanoi opetuslapsilleen: Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä pyytävä saa, etsijä löytää, ja jokaiselle, joka kolkuttaa, avataan. Ei kai kukaan teistä ole sellainen isä, että antaa pojalleen käärmeen, kun poika pyytää kalaa? Tai skorpionin, kun hän pyytää munaa? Jos kerran te pahat ihmiset osaatte antaa lapsillenne kaikenlaista hyvää, niin totta kai teidän Isänne paljon enemmän antaa taivaasta Pyhän Hengen niille, jos sitä häneltä pyytävät.”

Tekstimme jatkaa eilisen tekstiä sillä tavoin, että eilisen kaksi viimeistä jaetta toistetaan tänään tekstimme alussa. Sama teksti on myös Matteuksella (Matt. 7: 7 – 11).

Alkuosa tekstistä kehottaa sitkeään rukoukseen. Sanat pyytää, etsiä ja kolkuttaa ovat kreikkalaisessa muodossa toistuvaa toimintaa. Siis ei pyydetä kerran vaan pyydetään toistuvasti. Jumalalle osoitetussa pyynnössä, rukouksessa, ei pyydetä mitä tahansa, vaan sitä, mitä Jumala voi antaa. Jumala ei anna meille mitään sellaista, mikä ei olisi meille hyödyksi. Jumalan ajattelussa meille on hyödyksi se, mikä johtaa meitä kohti pelastusta.

Sitten tuodaan esille maallinen rakkaus, jossa todetaan vanhemman rakkaus lasta kohtaan ja

todetaan, että vanhemmat haluavat lapselleen hyvää. Eilisessä tekstissä oli maininta leivän pyytämisestä. Varhaisessa kirkossa nähtiin leivän, kalan ja munan olevan kuvauksia elämästä ja kertovan Pyhän Hengen lahjoista. On myös esitetty, että leipä tarkoittaa uskoa Pyhään Kolminaisuuteen, Kirkon opetukseen. Kala viittaa elämän mereen ja kalan pyytäminen on Jumalan avun pyytämistä kiusausten keskellä. Muna tarkoittaa puhdasta sielua, joka johdattaa ihmistä kohti Jumalaa.

Jumala rakastaa ihmisiä ehdoitta. Hän haluaa meille parasta, mistä on meille hyötyä. Ylösnousemuksen jälkeen suurin lahja on Hengen lahja. Tämä lahja annetaan niille, jotka sitä pyytävät.